

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

Mai 2026

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	2
RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUI IOV.....	2
STUDII BIBLICE.....	18
MILĂ NEJUSTIFICATĂ A LUI IONA	18
AVERTISMENT ÎMPOTRIVA TRÂNDĂVIEI.....	21
GENEROZITATEA CREȘTINĂ	24
PĂZIREA CORECTĂ A SABATULUI.....	27
SĂ NE PROVOCĂM UNII PE ALȚII	30
VIAȚA CREȘTINĂ ȘI DOCTRINA	33
CĂLĂTORIA LUI ISRAEL SPRE MAREA ROȘIE.....	33

Urmăriți în Biblie!

Răspunsul la întrebarea lui Iov

*„Dacă un om moare, va mai trăi oare?”
Iov 14:14*

Niciun subiect nu prezintă un interes mai universal decât cel cuprins în această întrebare captivantă pusă de Iov. În circumstanțe normale, nimeni nu vrea să moară, totuși toți realizează că, în ceea ce privește previziunea omenirii, moartea așteaptă fiecare membru al umanității. Astfel, întrebarea din inimile tuturor și de pe buzele multora este dacă există viață după moarte.

De-a lungul veacurilor, oamenii, în durerea lor pentru moartea celor dragi și în certitudinea propriului lor eșec final în fața marelui dușman, moartea, au conceput tot felul de filosofii pentru a-și calma temerile și a nega realitatea a ceea ce este atât de tragic de real. Ei au adoptat credința că moartea nu este ceea ce pare a fi; că este un mijloc prin care oamenii intră într-un alt tărâm al vieții, mai sublim, sau, în unele cazuri, într-o stare de chin etern.

Unde sunt morții? Ce se întâmplă când o persoană moare? Sunt morții mai vii decât cei vii? Cu mii de ani în urmă, omul neprihănit Iov a rostit cuvintele citate în versetul nostru de deschidere: „Dacă un om moare, va mai trăi oare?” Aici, profetul lui Dumnezeu a vorbit în numele a miliarde de oameni care au jelit pierderea celor dragi și care, la fel ca întreaga omenire, s-au temut de venirea morții sigure.

Iov avea un interes personal și vital în răspunsul la întrebarea sa, pentru că tocmai îi ceruse lui Dumnezeu să-l lase să moară d . (Iov 14:13). Iov nu era obosit de viață, ci era epuizat de suferință până la punctul în care se întreba dacă viața în astfel de condiții merita trăită. Iacov a scris: „Ați auzit de răbdarea lui Iov.” (Iacov 5:11). Iov avea nevoie de răbdare, pentru că Dumnezeu îi permisesese să fie lovit de calamități severe. Turmele, cirezile și familia lui fuseseră toate distruse. Și-a pierdut sănătatea și a fost lovit de o boală de piele urâtă care i-a acoperit întregul corp. În cele din urmă, soția lui s-a întors împotriva lui și i-a spus: „Blestemă-L pe Dumnezeu și mori.” Iov 2:9

Iov, însă, nu avea nicio intenție să-L blesteme pe Dumnezeu. El a avut încredere în Dumnezeu, chiar dacă nu înțelegea de ce i s-a permis să sufere atât de mult. În mod firesc, el a căutat eliberarea de suferință, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu, așa că s-a rugat: „O, de m-ai ascunde în mormânt, de m-ai ține ascuns, până ce mânia Ta va trece, de mi-ai rândui un timp hotărât și ți-ai aminti de mine!” Iov 14:13

După ce l-a cerut astfel lui Dumnezeu să-l lase să moară, Iov s-a gândit la ce ar însemna dacă Dumnezeu i-ar răspunde rugăciunii și i-ar permite să treacă în moarte. Așadar, el a întrebat, cu cuvintele textului nostru de la început: „Dacă un om moare, va trăi din nou?” Iov a întrebat din perspectiva propriei sale experiențe și a propriilor sentimente. Totuși, ca profet al lui Dumnezeu, cuvintele lui sunt inspirate divin, așa că știm că el a formulat întrebarea privind viața de după moarte într-un mod care este în

concordanță cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la acest subiect.

Este important să observăm că Iov nu a întrebat: „Dacă un om moare, este el mai viu ca niciodată?” Nici nu a întrebat: „Dacă un om moare, înseamnă asta că s-a dus în cer sau într-un loc de chin?” Iov știa că atunci când un om moare, el este mort, așa că întrebarea pe care a pus-o a fost: „Va trăi din nou?” Astfel, ni se atrage atenția asupra marelui adevăr fundamental al Bibliei, și anume că viața de după moarte depinde de învierea morților. Există speranța vieții de după moarte, nu pentru că nu există moarte, ci pentru că Dumnezeu a promis să-Și folosească puterea Sa măreață pentru a-i readuce pe morți la viață. Iov credea că, dacă i s-ar fi permis să moară pentru a scăpa de suferințe suplimentare, Dumnezeu l-ar fi readus mai târziu la viață. El a spus: „Voi aștepta [în moarte] toate zilele timpului meu rânduit, până când va veni schimbarea mea [de la moarte la viață]. Tu vei chema, și eu îți voi răspunde; vei avea dorință pentru lucrarea mâinilor Tale.” Iov 14:14,15

Speranța învierii

Această speranță a învierii o avea Iov, speranță care este prezentată atât de clar și cu o asigurare atât de mângâietoare în Noul Testament. Apostolul Pavel a scris: „Dacă prin om a venit moartea, prin om a venit și învierea morților.” (1 Corinteni 15:21). În acest text, „omul” desăvârșit, Adam, a încălcat legea divină și a adus asupra sa și a urmașilor săi pedeapsa morții. „Omul” desăvârșit, Isus, a luat locul păcătosului în moarte și astfel a făcut posibilă eliberarea neamului lui Adam de moarte prin înviere. La aceasta se referea Pavel când a scris: „Plata

păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.”
Romani 6:23

De ce această confuzie?

O mare parte din confuzia legată de viața de după moarte își are originea în Grădina Edenului. Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:17). Mai târziu, Satana, vorbind prin intermediul șarpelui, a întrebat-o pe Eva despre acest lucru, spunând: „Oare a spus Dumnezeu să nu mâncați din niciun pom din grădină?” Eva a confirmat ceea ce spusese Dumnezeu, inclusiv afirmația Lui că moartea va fi pedeapsa pentru neascultare. Geneza 3:1-3

Atunci Satana, răspunzând Evei, a zis: „Cu siguranță nu veți muri” (Geneza 3:4). Aceasta a fost o negare flagrantă a ceea ce spusese Creatorul. De fapt, Satana L-a acuzat pe Dumnezeu de minciună când a spus că moartea va fi pedeapsa pentru neascultare. Probabil că Satana credea că, într-un fel, putea zădărnici scopul divin de a aplica pedeapsa cu moartea asupra omului. Dacă așa a fost, el a descoperit curând că eforturile sale în acest sens erau zadarnice, pentru că omenirea a început să moară.

Cu toate acestea, Satana nu a recunoscut că a greșit. În schimb, a început, prin intermediul unor agenți umani, să răspândească minciuna că moartea nu este ceea ce pare a fi, că nu există moarte. În măsura în care putea să-i determine pe oameni să creadă acest lucru, el ar fi dovedit că a

spus adevărul când i-a spus Evei: „Cu siguranță nu veți muri”; veți părea doar că muriți, iar când veți părea că muriți, veți fi mai vii ca niciodată.

Isus a spus despre Satana: „El este mincinosul și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44). Cu alte cuvinte, Satana a fost tatăl primei minciuni, iar aceasta a fost cea mai devastatoare și de anvergură minciună care a fost spusă vreodată. Această falsitate, provenind din Grădina Edenului, a corupt Adevărul despre moarte în mințile oamenilor din toate națiunile și religiile; în timp ce Adevărul, așa cum a fost exprimat de Dumnezeu în afirmația: „Cu siguranță veți muri”, a fost crezut doar de relativ puțini.

Falsitatea „entității separate”

A fost evident pentru toți că trupul uman moare și se întoarce la elementele din care a fost creat. Satana știa că nu avea nicio șansă să înșele oamenii în privința aceasta. Prin urmare, a început să răspândească ideea că există ceva în interiorul organismului uman care este separat de trup, o entitate care scapă din trup atunci când acesta moare și continuă să trăiască. În cercurile creștine declarate, acest ceva indefinibil este numit „sufletul nemuritor”.

Vechii egipteni susțineau această viziune. Ea a fost adoptată mai târziu de filosofi greci și romani. După ce apostolii au adormit în moarte, ea a fost introdusă în biserica creștină de către filosofi păgâni. Deși descrisă în diverse moduri, această teorie conform căreia există ceva în interiorul omului care nu poate muri, și prin urmare nu există moarte, a fost credința comună a majorității religioșilor, atât creștini, cât și necreștini.

Biblia indică faptul că această idee era răspândită printre mulți chiar și în zilele regelui Solomon, și îl găsim pe acesta combatând această eroare cu Adevărul. El a scris: „Ceea ce se întâmplă fiilor oamenilor se întâmplă și fiarelor; un singur lucru li se întâmplă: cum moare unul, așa moare și celălalt; da, toți au un singur suflu; astfel încât omul nu are niciun avantaj față de fiara: căci totul este deșertăciune. Toate se duc într-un singur loc; toate sunt din țărână și toate se întorc în țărână. Cine știe [cine poate dovedi] dacă duhul omului se înalță, iar duhul fiarei coboară în pământ?” Eclesiastul 3:19-21

Cât de clar afirmă Solomon Adevărul lui Dumnezeu, afirmând că în moarte omul și fiara sunt la fel, că amândoi au o singură suflare, sau „*duh*”, așa cum este tradus același cuvânt ebraic în Eclesiastul 3:21. După ce a expus astfel Adevărul, el întreabă: „Cine știe [poate dovedi altfel]?” El știa evident că națiunile păgâne din jur credeau în minciuna lui Satan că nu există moarte, că, în timp ce trupul moare, există un „*spirit*” care se îndreaptă „în sus” și continuă să trăiască. Totuși, Solomon arată că acest lucru nu este adevărat. El spune, mai degrabă, că în moarte, omul și animalele sunt la fel. Preeminența omului constă în faptul că Dumnezeu a promis să readucă la viață oamenii morți prin înviere, dar nu a promis să facă acest lucru pentru animalele inferioare.

„Sufletul nemuritor” nu este biblic

Expresia „suflet nemuritor” nu apare nicăieri în Biblie, iar Scripturile nu învață nici măcar vag că o entitate separată locuiește în corpul uman și scapă pentru a trăi în altă parte când trupul moare. Prima utilizare a cuvântului „suflet” în Biblie se găsește în Geneza 2:7. În acest verset ni se spune că

Dumnezeu a creat omul din „tărâna pământului și a suflat în nările lui suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu”.

Observați că versetul spune că omul „a devenit” un suflet viu, nu că „are” un suflet. Un „suflet viu” este pur și simplu o ființă vie, sau o creatură vie, care, așa cum relevă acest text, rezultă din unirea suflului vieții cu organismul, sau corpul. Corpul nu este sufletul. Suflul vieții nu este sufletul. Abia atunci când, prin puterea divină, suflul dă viață corpului, combinația celor două rezultă într-un „suflet viu”.

Solomon a spus că omul și fiarele au toți un singur suflu, și a avut dreptate. În ceea ce privește oamenii și animalele inferioare distruse în Potop, citim: „A murit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările, cât și vitele, și fiarele, și toate târâtoarele care se târau pe pământ, și toți oamenii: Toți cei în nările cărora era suflarea vieții, dintre tot ce era pe uscat, au murit.” Geneza 7:21,22

Deoarece creaturile animale trăiesc prin aceeași „suflare de viață” care îi permite omului să trăiască, animalele sunt, de asemenea, „suflete vii”. Acest adevăr important este ascuns cititorului ocazional al Bibliei din cauza inconsistenței traducerii. De exemplu, Geneza 1:24 spune: „Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare după soiul lor: vite, târâtoare și fiare ale pământului, fiecare după soiul său.» Și așa a fost.” În acest text, expresia „ființă vie” este o traducere a exact aceluiași cuvinte ebraice ca cele traduse prin „suflet viu” în Geneza 2:7, unde se face referire la Adam — cuvintele „ființă” și „suflet” fiind ambele traduceri ale cuvântului ebraic „nephesh”. Deoarece traducătorii s-au străduit să stabilească o diferență între om și animale, pe care

Scripturile nu o justifică, au folosit cuvântul „ființă” atunci când se făcea referire la animalele inferioare și „suflet” atunci când textul se referea la om. Nu este de mirare că Solomon a scris: „Așa cum moare unul, așa moare și celălalt.”

Gândul corect este exprimat clar de Solomon, care, în descrierea a ceea ce se întâmplă când un om moare, a scris: „Atunci țărâna se va întoarce în pământ, cum a fost, iar duhul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat.” (Eclesiastul 12:7). Adevărul simplu expus în acest text este confundat în mintea multora de o neînțelegere a a cuvântului „*duh*”. Acesta traduce cuvântul ebraic „*ruach*”, care înseamnă pur și simplu „suflare” sau, ca în acest caz, puterea invizibilă a vieții.

Acest text nu sugerează nici măcar vag că, atunci când un om moare, există o entitate conștientă care scapă din trupul său și este dusă la Dumnezeu în ceruri. Cuvântul „*întoarcere*” folosit în textul de mai sus exclude posibilitatea unei astfel de interpretări. Trupul se întoarce în țărână pentru că a venit din țărână. Dacă „*duhul*” ar fi o entitate separată care s-ar întoarce la Dumnezeu, ar însemna că acesta locuia anterior cu Dumnezeu și i s-a permis să vină temporar pe pământ pentru a locui într-un trup uman. Cât de nerezonabilă ar fi o astfel de concluzie!

Cât de compatibilă este însă definiția lui Solomon privind moartea cu faptele prezentate în Biblie cu privire la sufletul viu al omului sau la ființa umană? Când trupul și suflarea se întorc la sursele lor inițiale, sufletul viu, sau ființa, nu mai există. Acesta a murit, iar moartea este pedeapsa pentru păcat. Ezechiel 18:4 declară în cuvinte simple: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.”

Moartea denumită „somn”

Deoarece Dumnezeu a promis să readucă la viață oamenii morți, Biblia se referă la cei care au murit ca fiind adormiți. Acest adevăr important al Bibliei este subliniat de Isus în referirea sa la moartea lui Lazăr, fratele Martei și al Mariei. El le-a spus ucenicilor săi: „Prietenul nostru Lazăr doarme”. Ucenicii au crezut că Isus se referea la somnul natural, așa că El le-a spus clar: „Lazăr a murit.” Ioan 11:11-14

Aici Isus a expus una dintre învățăturile de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu. Lazăr era mort, dar era și „adormit”. Când Dumnezeu i-a spus lui Adam că neascultarea va duce la moarte – „Cu siguranță vei muri” – El s-a referit la dispariția vieții. Această dispariție a vieții ar fi fost permanentă dacă nu ar fi fost faptul că Dumnezeu încă-și iubea creaturile umane și le-a oferit răscumpărarea prin darul Fiului Său iubit, care a devenit Răscumpărătorul și Mântuitorul omenirii de la moarte. Ioan 3:16,17; 1 Timotei 2:3-6

Isus și-a dat „trupul”, umanitatea Sa, ca „răscumpărare [greacă: preț corespunzător] pentru toți”, „pentru viața lumii” (Ioan 6:51). Neascultarea omului desăvârșit, Adam, a adus păcatul și moartea asupra tuturor descendenților săi. Dreptatea lui Dumnezeu cerea „viață pentru viață”, adică moartea omului desăvârșit, Isus, pentru a compensa neascultarea și pedeapsa cu moartea impusă lui Adam. Moartea lui Isus a oferit „răscumpărarea”, sau prețul corespunzător, pentru Adam. În consecință, Isus a fost Cel care „prin harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru fiecare om” (Exodul 21:23; Romani 5:12-19; Evrei 2:9). Astfel, s-a făcut o dispoziție pentru plata pedepsei, sentința de moarte, care a

fost pronunțată împotriva lui Adam și a neamului său. Deși toți au continuat să moară, datorită răscumpărării oferite prin Cristos Isus, va avea loc o trezire a morților. Prin urmare, Biblia folosește termenul „somn” pentru a descrie absența lor temporară de viață.

Cei care dorm sunt inconștienți de lumea exterioară, la fel ca și cei care sunt morți. Ei nu văd nimic, nu aud nimic, nu știu nimic. Biblia spune: „Cei vii știu că vor muri, dar morții nu știu nimic.” (Eclesiastul 9:5). Cei care dorm pot fi treziți; așa că cei care „dorm” în moarte pot fi și vor fi treziți. Așa cum a spus Isus despre Lazăr: „Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Toți cei care dorm în moarte vor fi treziți, prin puterea divină, în dimineața noii zile a pământului. De aceea citim: „Plânsul poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineața.” Psalmul 30:5

Marta mângâiată

Isus și mica familie din Betania – Maria, Marta și Lazăr – erau prieteni speciali. Când Lazăr s-a îmbolnăvit, Isus și ucenicii săi se aflau la o oarecare distanță de Betania. Surorile i-au trimis veste lui Isus despre boala lui Lazăr, dar el nu s-a dus imediat la ele. A așteptat două zile. Apoi, Isus a anunțat că Lazăr murise și că dormea, și că El urma să-l „trezească din somn”. Ioan 11:1-15

Marta a ieșit în întâmpinarea lui Isus pe măsură ce acesta se apropia de casa lor. Muștrându-l blând, ea a spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit” (Ioan 11:21). Marta era îndurerată, iar aceasta a fost o ocazie excelentă pentru Isus să o mângâie, ceea ce a și făcut. Ce cuvinte liniștitoare de mângâiere i-a spus Domnul Marthei în momentul

ei de mare nevoie? I-a spus Isus, așa cum s-a spus adesea în circumstanțe similare: „Marta, fratele tău nu este cu adevărat mort, ci doar și-a lepădat învelișul exterior, trupul său”? A spus El că adevăratul Lazăr era mai viu ca niciodată? I-a spus Isus Marthei că, foarte probabil, „sufletul” lui Lazăr plutea în apropiere? A spus El: „Marta, moartea nu există”?

Isus nu a spus nimic din toate acestea. El le spusese anterior ucenicilor Săi: „Lazăr a murit”, și nu ar fi contrazis acum acest adevăr spunându-i Marthei că fratele ei era mai viu ca niciodată. Ceea ce i-a spus pentru a o mângâia pe Marta era în concordanță cu mărturia întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Știind că Lazăr era de fapt mort, i-a spus Marthei: „Fratele tău va învia.” Ioan 11:23

Marta nu era sigură ce anume implicau aceste cuvinte. Știa că Isus trezise pe alții din somnul morții și îi spusese lui Isus: „Orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu ți-o va da”, dar nu era sigură că Isus îi va cere lui Dumnezeu în acel moment să-l trezească pe fratele ei din somnul morții. Ea a răspuns: „Știi că va învia din nou la învierea din ziua de apoi”. Ioan 11:22,24

Marta știa clar că urma să aibă loc o înviere generală a tuturor morților și că atunci Lazăr va fi trezit din somnul morții. Ea cunoștea promisiunile consemnate în Vechiul Testament și acordase o atenție plină de respect și credință învățăturilor lui Isus, așa că știa că exista o speranță glorioasă de înviere pentru întreaga omenire. Marta înțelegea, de asemenea, că învierea generală urma să aibă loc în „ziua de apoi”. Ziua de apoi nu este „ziua judecății”, așa cum mulți au presupus. Cuvântul „zi” în acest

context se referă la o perioadă, un moment în marele plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii de păcat și de moarte.

Există diverse perioade de timp, sau epoci, în planul de mântuire al lui Dumnezeu, atât înainte, cât și după Prima Venire a lui Cristos. Acestea au fost epoci pregătitoare în care Dumnezeu i-a ales și i-a pregătit pe cei care vor coopera cu Isus în perioada finală a aranjamentului divin, epoca împărăției drepte a lui Dumnezeu, sub domnia lui Cristos. (Ieremia 23:5; Matei 6:10). Atunci planul lui Dumnezeu va ajunge la desăvârșire prin trezirea morților și restaurarea vieții la perfecțiune pentru toți cei care vor crede și vor asculta de legile împărăției lui Cristos.

Marta știa despre această epocă finală, sau ziua de apoi, din planul lui Dumnezeu, și că fratele ei, precum și toți cei care muriseră, vor fi atunci treziți din somnul morții. Cu toate acestea, Marta nu știa dacă la asta se referea Isus când a spus: „Fratele tău va trăi din nou”, și nici Isus nu i-a explicat direct care erau intențiile sale imediate. În schimb, El a răspuns: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” (Ioan 11:25, 26). Identificându-se pe sine ca „învierea și viața”, Isus a arătat că El era Cel care îi va trezi pe toți morții în ziua de apoi. Apoi, în timpul împărăției, El va da viață veșnică tuturor celor care vor deveni ascultători de principiile lui Dumnezeu și care, la acel moment, vor fi crezut din toată inima în El.

După ce a liniștit-o pe Marta cu privire la învierea omenirii, Isus a întrebat-o: „Crezi asta?” Marta a răspuns: „Da, Doamne, cred că Tu ești Cristosul, Fiul

lui Dumnezeu.” (Ioan 11:26, 27). Marta a înțeles, pe bună dreptate, că Cristosul, sau Mesia promis, va fi trimis în lume pentru a salva omenirea de la moarte și că acest lucru se va realiza prin trezirea tuturor celor dormitori, care dorm în moarte. Ea credea că în Isus se află „învierea și viața”.

Trezirea lui Lazăr

După ce Marta și-a mărturisit credința în Isus ca Mesia și în capacitatea Lui de a readuce morții la viață, s-a întors acasă și i-a cerut Mariei să meargă cu ea să-L întâlnească pe Isus, ceea ce a și făcut. Inima lui Isus a fost mișcată de această scenă de durere și mare pierdere și, împreună cu ceilalți, a plâns și El. Apoi a cerut să i se arate mormântul unde era îngropat Lazăr. Ioan 11:28-35

Stând lângă mormânt, Isus a cerut ca piatra de la intrare să fie dată la o parte. Atunci Marta a protestat. Ea mărturisise anterior credința că Isus îl putea învia pe fratele ei, dar acum se îndoia și i-a spus lui Isus: „Doamne, deja miroase urât, pentru că este mort de patru zile.” (Ioan 11:39). Pentru Isus, acest lucru nu conta. El era pe cale să demonstreze, prin Lazăr, ceea ce urma să fie în cele din urmă realizat prin puterea divină pentru toți cei care au murit, iar acolo unde puterea divină acționează, nu contează dacă o persoană este moartă de patru zile sau de mii de ani; viața poate fi readusă. Cel care, ca instrument al lui Dumnezeu, a creat viața în primul rând, este pe deplin capabil să readucă viața.

Stând în fața mormântului deschis și după o rugăciune potrivită, Isus a strigat cu voce tare: „Lazăr, ieși afară.” (Ioan 11:43). Este interesant de remarcat ce nu spune relatarea. Nu spune despre

Lazăr că s-ar fi dus în cer și s-ar fi întors. Lazăr nu se dusesese în cer. Nu spune că s-ar fi dus într-un abis de tortură eternă și că a fost eliberat de chin. Nu există niciun abis de tortură eternă.

Relatarea afirmă că, atunci când Isus a strigat: „Lazăr, ieși afară... cel care era mort a ieșit afară.” Lazăr, „cel care era mort”, fusese trezit din somnul morții. Eliberat de veșmintele de mormânt, Lazăr s-a amestecat și s-a reunit cu familia și prietenii săi, așa cum făcuse înainte. Reînviat, el nu era nici o fantomă, nici un spirit. Era același Lazăr ca înainte. Era bucuros să fie din nou în viață, iar familia lui era bucuroasă că i-a fost redat.

„Nu vă mirați”

Cu o ocazie anterioară, vorbind despre învierea morților, Isus a spus: „Nu vă mirați de aceasta, căci vine o oră când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară: cei ce au făcut binele, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut răul, spre învierea judecății.” (Ioan 5:28, 29). Aici ni se asigură că, la fel cum Lazăr a fost scos din mormânt, tot așa toți morții vor fi scoși la momentul învierii generale.

Observăm că Isus vorbește aici și despre două categorii generale în înviere — cei care au făcut bine și cei care au făcut rău sau nu au reușit să facă bine. Cei care au făcut bine sunt menționați în versetul 24 ca „credincioșii” epocii prezente. Aceștia nu vor ajunge la judecata viitoare, pentru că trec cu succes prin încercarea din viața prezentă. Fiindcă au făcut „binele” prin credință și urmând cu credincioșie pașii lui Isus, s-au dovedit demni de a fi scoși din moarte la o înviere e a „vieții”. Cei care nu s-au dovedit astfel demni sunt treziți din moarte și vin la judecată,

pentru că trezirea lor va avea loc în timpul zilei de judecată de o mie de ani a lumii. Faptele Apostolilor 17:31; 2 Petru 3:8; Apocalipsa 20:6

Cuvântul grecesc tradus prin „judecată” în Ioan 5:29 este „krisis”. Toți cei care nu se dovedesc acum demni de viață se vor confrunța cu o criză atunci când vor fi treziți din somnul morții. Desigur, ei vor fi atunci pe deplin luminați cu privire la problemele implicate. Li se va oferi ocazia, pe baza unei înțelegeri depline, de a accepta provizia de viață făcută pentru ei prin Cristos și de a se supune legilor împărăției Sale drepte, care va controla atunci treburile întregii omeniri. Dacă vor accepta și se vor supune, vor fi restaurați la perfecțiunea vieții umane și vor trăi veșnic. Aceasta va fi învierea lor deplină. Dacă nu acceptă și nu se supun, vor fi trimiși înapoi la moarte. Despre acel moment, Petru a spus că cei care nu se supun „vor fi complet îndepărtați” din mijlocul poporului. Faptele Apostolilor 3:23

Credincioșii din epoca actuală, care s-au dovedit demni să trăiască și să domnească împreună cu Cristos, vor ieși la iveală în înviere spre „slavă, cinste și nemurire”. (Romani 2:7). Nemurirea este astfel văzută nu ca o calitate inerentă omului, ci ca o răsplată glorioasă oferită celor care sunt dispuși să sufere și să moară cu Isus pentru a putea trăi cu El. Ca moștenitori împreună cu Isus în împărăția Sa, aceștia vor fi și co-judecători alături de El în timpul acelei perioade de judecată. 1 Corinteni 6:2; Apocalipsa 3:21; 5:10

Ce împlinire fericită a planului lui Dumnezeu va fi aceasta! Domnia păcatului și a morții, care a fost adusă de păcatul lui Adam în Eden, nu va dăruia pentru totdeauna. Toți cei care au murit în această

lungă perioadă de plâns vor fi treziți și li se va da o oportunitate individuală de a se supune legilor lui Dumnezeu și de a trăi pentru totdeauna pe pământ.

Aceasta este o speranță glorioasă pentru omenire, iar profetul lui Dumnezeu, David, o prezintă simbolic și frumos. Citim: „Spuneți printre neamuri: Domnul domnește. Lumea este întemeiată; nu se clatină; El va judeca popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile, să se veselească pământul; să răsunе marea și tot ce este în ea. Să se bucure câmpurile și tot ce este în ele; să cânte de bucurie toți copacii pădurii. ... El vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu credincioșia Sa.” (Psalmul 96:10-13). Într-adevăr, există viață după moarte, deoarece, prin puterea divină, morții vor fi readuși la viață. Aceasta este marea speranță care ne este oferită în Cuvântul lui Dumnezeu.

Studii biblice

Lecția pentru 3 mai

Milă nejustificată a lui Iona

Versete cheie: „Atunci Domnul a zis: «Tu te-ai îngrijit de această plantă, deși nu ai îngrijit-o și nici nu ai făcut-o să crească. Ea a răsărit peste noapte și a murit peste noapte. Și nu ar trebui oare să-mi pese de marele oraș Ninive?»
Iona 4:10,11

Pasaje biblice selectate:
Iona 3:1-5; 4:1-11

Ninive era capitala imperiului asirian, unul dintre dușmanii Israelului (2 Regi 19:36). Dumnezeu îi poruncise profetului Iona să le anunțe locuitorilor din Ninive că, din cauza răutății lor, îi va distruge în patruzeci de zile. După ce a auzit declarația lui Iona, împăratul a emis un decret prin care „nici om, nici fiara” nu avea voie „să mănânce sau să bea apă” și că toți trebuiau să „strige cu putere către Dumnezeu”. Atunci „s-au întors de la căile lor rele; și Dumnezeu S-a înduplecat și nu a adus asupra lor distrugerea cu care îi amenințase”. Iona 1:2; 3:1-10

Totuși, acest lucru „l-a nemulțumit pe Iona nespun de mult, iar el s-a mâniat foarte tare”. Iona i-a spus lui Dumnezeu: „Știu că ești un Dumnezeu milostiv și plin de îndurare, încet la mânie și plin de bunătate, un Dumnezeu care se răzgândește în a trimite nenorocirea. Acum, Doamne, ia-mi viața, căci mai bine este pentru mine să mor decât să trăiesc. Atunci Domnul a răspuns: „Este oare drept să te mâni?” Iona 4:1-4

Poate că Iona avea în minte sălbăticia cu care asirienii îi trataseră pe ai săi timp de câteva generații. Poate că era nerăbdător să vadă judecata executată și această națiune exterminată. (Isaia capitolul 36). Foarte dezamăgit, profetul a părăsit orașul. S-a așezat pe un deal din apropiere, la umbra unui cort pe care îl făcuse, pentru a „vedea ce se va întâmpla cu orașul”. Iona 4:5

Atunci „Dumnezeu a pregătit o dovleac... ca să-i facă umbră” lui Iona, iar profetul „s-a bucurat nespus”. Cu toate acestea, a doua zi dimineată, un vierme, pe care Dumnezeu îl pregătise tot El, a distrus dovleacul. Când a răsărit soarele, acesta „a bătut peste capul lui Iona, încât el... și-a dorit în sinea lui să moară”. Iona 4:6-8

Dumnezeu i-a spus lui Iona: „Îți displace să faci bine, din cauza dovleacului?” „Ai avut milă de dovleac, pentru care nu ai muncit și pe care nu l-ai hrănit, care era un fiu al noptii și a pierit ca un fiu al noptii, și eu să nu am milă de Ninive?” (Iona 4:9-11). Expresia „fiu al noptii” era folosită pentru a se referi la ceva cu o natură „trecătoare”. Domnul sublinia marele contrast dintre preocuparea și mila lui Iona pentru o plantă, față de cea pentru oamenii din Ninive.

Dorința lui Iona de răzbunare împotriva asirienilor, pentru răul pe care îl făcuseră în trecut, îl orbise față de faptul că acum se pocăiseră înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a văzut faptele ninivenilor, că „s-au întors de la căile lor rele”, schimbându-și viața și purtarea. Aceasta a fost ceea ce L-a făcut pe Domnul să se îndure.

Isus a confirmat veridicitatea acestei relatări din cartea lui Iona și modul în care ninivenii s-au pocăit

cu adevărat . (Luca 11:29-32). Versetele 31 și 32 din acest pasaj dovedesc că toți morții, inclusiv ninivenii, vor fi înviați în timpul viitorului împărăție de pe pământ. În acel moment, judecata celor care L-au criticat și persecutat pe Isus în timpul primei Sale veniri va fi mai puțin favorabilă decât judecata care va fi arătată celor care nu L-au văzut niciodată pe Isus și nu au auzit predicile și minunile Lui. O lecție pentru noi: avem responsabilitate pentru cunoștințele pe care le-am primit. Luca 12:48

Avertisment împotriva trândăviei

Versetul cheie: „V-am arătat totul, cum că, lucrând astfel, trebuie să-i sprijiniți pe cei slabi și să vă amintiți cuvintele Domnului Isus, cum a spus El: «Mai fericit este să dai decât să primești.»”

Faptele Apostolilor 20:35

Pasaje biblice selectate:

Faptele Apostolilor 20:33-35; 2 Tesaloniceni 3:6-12

Apostolul Pavel ajunsese la Milet, un port maritim, spre sfârșitul celei de-a treia călătorii misionare. În timp ce aștepta plecarea navei, el a trimis un mesaj bătrânilor din orașul Efes, situat în apropiere, întrebându-i dacă pot veni să se întâlnească cu el. Aceasta urma să fie ultima dată când Pavel îi vedea.

După ce bătrânii au sosit, Pavel le-a povestit „felul de viață pe care l-am dus printre voi tot timpul, slujind Domnului cu toată smerenia, cu lacrimi și în mijlocul încercărilor”. El a declarat: „Niciodată nu m-am ferit... să vă învăț în public și în casele voastre și să îndemn atât pe iudei, cât și pe greci, la necesitatea de a se întoarce la Dumnezeu și de a crede în Isus, Domnul nostru.” Faptele Apostolilor 20:18-21

Pavel i-a îndemnat pe bătrâni: „Luați seama la voi înșivă și la toată turma” și „păstoriți Biserica lui Dumnezeu”. (Faptele Apostolilor 20:28). Aici Pavel subliniază cum bătrânii aveau o dublă responsabilitate, atât pentru ei înșiși, cât și pentru

frați, peste care Domnul îi pusese ca sub-păstori. „Luați seama”, adică fiți atenți și examinați nu numai ceea ce faceți, ci examinați și motivele voastre.

Apoi Pavel le-a reamintit: „N-am poftit argintul, aurul sau hainele nimănui. Voi înșivă știți că aceste mâini ale mele au asigurat nevoile mele și ale celor care erau cu mine.” (Faptele Apostolilor 20:33,34). Pavel era „fabricant de corturi” de meserie și a mărturisit că a lucrat „zi și noapte, ca să nu fim o povară pentru niciunul dintre voi”, pentru a-și asigura necesitățile vieții, în timp ce predica și învăța Evanghelia altora. Faptele Apostolilor 18:3, 1 Tesaloniceni 2:9; 2 Tesaloniceni 3:8; 1 Corinteni 4:12

Citatul nostru cheie dintr-o altă traducere, Pavel a concluzionat: „În toate lucrurile v-am dat un exemplu, arătându-vă că, lucrând așa cum fac eu, trebuie să-i ajutați pe cei slabi și să țineți minte cuvintele Domnului Isus, cum El însuși a spus: «Mai fericit este să dai decât să primești».” Există numeroase ocazii pentru fiecare dintre noi de a fi generoși față de ceilalți, chiar dacă nu avem bani de dat. Expresiile de simpatie, încurajare sau pur și simplu o privire blândă au valorat uneori mai mult pentru cineva descurajat decât o mână de aur.

A fi un „dăruitor” înseamnă a te gândi mai mult la ceilalți și la nevoile lor, și mai puțin la tine însuși. A fi „leneș” este opusul a fi un dăruitor și este o formă de egoism, care poate duce la slăbiciune spirituală. (1 Timotei 5:13). Pavel a vorbit cu îndrăzneală împotriva fraților care practică trândăveala, afirmând: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce”, și sfătuindu-i „să lucreze în liniște și să-și mănânce pâinea lor”. 2 Tesaloniceni 3:7-12

Un element important al unei vieți creștine fericite este dezvoltarea artei de a dăruia „din inimă” altora. „Căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu bucurie.” (Exodul 25:2; 2 -Corinteni 9:7). Făcând astfel, devenim mai asemănători cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este cel mai mare dăruitor. „El a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică... ca lumea să fie mântuită prin El.” Iacov 1:17; Ioan 3:16,17

Generozitatea creștină

Versetul cheie: „Când seceri pe câmp și treci cu vederea un snop, nu te întoarce să-l iei. Lasă-l pentru străin, pentru orfan sau pentru văduvă, ca Domnul, Dumnezeul tău, să binecuvânteze tot ce întreprinzi.”
Deuteronom 24:19

Pasaje biblice selectate:
Deuteronom 24:14-22

Cartea Deuteronomului consemnează ultimul mesaj pe care Moise l-a transmis israeliților cu puțin timp înainte de moartea sa. Scopul acestui mesaj era să-i îndemne să-și amintească și să pună în practică poruncile pe care Dumnezeu le dăduse poporului lor în trecut. Una dintre aceste porunci este consemnată în versetul nostru cheie. O explicație a acestei porunci se găsește în versetul anterior. „Să ții minte să împlinești aceasta, pentru că ai fost rob în Egipt, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a răscumpărat de acolo. De aceea îți poruncesc să faci aceasta.”
Deuteronom 24:18

Israelii nu trebuiau să-i ignore pe cei neajutorați și nevoiași. Dimpotrivă, trebuiau să le permită în mod intenționat să culeagă, pentru uzul lor propriu, ceea ce rămăsese în câmpuri. Motivul acestei instrucțiuni era că și ei fuseseră neajutorați și în nevoie când erau sclavi în Egipt. Lecția este aceea de a-i lua în considerare pe ceilalți. Acesta este un aspect al asemănării cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu Însuși a aplicat acest principiu, pentru că în planul

Său a ținut seama de rasa umană săracă și neajutorată.

Când Adam, omul desăvârșit, a încălcat de bunăvoie porunca lui Dumnezeu în Grădina Edenului, pedeapsa pronunțată a fost moartea, care, la rândul ei, a fost moștenită de fiecare generație umană succesivă de atunci încolo. (Geneza 2:16, 17). Deoarece toți oamenii s-au născut în păcat și imperfecti, nimeni nu putea „în niciun fel să-și răscumpere fratele, nici să dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el”. Psalmul 49:7; 51:5

Numai o viață umană fără păcat, perfectă, putea satisface dreptatea lui Dumnezeu — o viață umană perfectă, Isus, pentru neascultarea vieții umane perfecte a lui Adam. (Exodul 21:23; Romani 5:12,19). Dumnezeu a răscumpărat fiecare membru al umanității trimitându-L pe Fiul Său unic în lume ca om desăvârșit, care apoi Și-a dat de bunăvoie viața „ca răscumpărare pentru toți”, satisfăcând astfel dreptatea lui Dumnezeu. Ioan 3:16,17; 1 Timotei 2:5,6; 1 Petru 3:18

Așa cum Dumnezeu a eliberat națiunea Israelului din sclavia egipteană, tot așa i-a eliberat pe urmașii lui Cristos din sclavia păcatului și a morții. (Ioan 8:35,36; 1 Corinteni 15:22). Ar trebui să ne amintim mereu acest lucru; ar trebui să arătăm iubire și milă față de cei care fie nu au auzit încă Evanghelia, fie nu au crezut încă în ea.

Sunt momente în care întâlnim oameni care, deși nu sunt deloc religioși, trec prin experiențe de viață dificile, cum ar fi boala sau moartea unei persoane dragi. (Romani 8:22). Ar trebui să-i considerăm ca pe „străinul, orfanul sau văduva” din această

instrucțiune pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel. Este posibil ca astfel de persoane să nu fi avut ocazia să audă sau să creadă Cuvântul lui Dumnezeu, sau mintea lor să fie orbită față de acesta.

Ar trebui să avem dragoste și compasiune pentru ei. Dacă este posibil, ar trebui, de asemenea, să împărtășim cu ei câteva „semințe” ale Adevărului. Astfel, le putem oferi baza scripturală pentru a avea credință în învierea tuturor și în binecuvântările minunate ale împărăției care vor veni în curând asupra întregului pământ. (1 Corinteni 15:21, 22; Apocalipsa 21:1-5). Ei pot accepta vestea bună acum, sau putem să plantăm semințe de adevăr și speranță, care vor încolți în inimile lor în împărăția lui Cristos.

Păzirea corectă a Sabatului

Versete cheie: „*El le-a spus: «Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat. De aceea, Fiul omului este Domn și al Sabatului.»*”
Marcu 2:27,28

Pasaje biblice selectate:
Marcu 2:23-28

A patra poruncă pe care Dumnezeu a dat-o poporului Israel a fost: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. ... În ea să nu faci nicio lucrare.” (Exodul 20:8-11). Dumnezeu a explicat semnificația poruncii, afirmând: „Este un semn între Mine și voi, din neam în neam, ca să știți că Eu sunt Domnul care vă sfințesc.” Exodul 31:13,14

Prin profetul Isaia, Dumnezeu a oferit un sens mai profund al acestei porunci, explicând: „Dacă numiți Sabatul o desfătare și ziua sfântă a Domnului o zi de cinste; și dacă o cinstiți prin a nu merge pe căile voastre și a nu căuta plăcerea voastră sau a nu rosti doar cuvinte deșarte, atunci vă veți desfăta în Domnul.” Isaia 58:13,14

Scopul acestei zile de odihnă din fiecare săptămână nu era doar odihna fizică, ci, mai important, era menită, așa cum a explicat profetul Isaia, să fie o zi pentru a medita la Dumnezeu și a-L cinsti cu bucurie. Nici Isus, nici apostolii nu au dat bisericii vreo poruncă cu privire la ziua Sabatului. Așa cum a scris Pavel: „Nu sunteți sub Lege, ci sub har.” Romani 6:14,15

Cu toate acestea, la momentul primei veniri a lui Isus, mulți lideri religioși evrei deveniseră formalști, punând un accent mai mare pe poruncile literale decât pe semnificația lor mai profundă. În această lecție, fariseii îi acuzaseră pe ucenicii lui Isus că au încălcat Sabatul, deoarece, trecând printr-un câmp de grâu și fiindcă le era foame, au frecat câteva boabe între mâini pentru a le mânca. Luca 6:1,2

Isus nu a încălcat porunca Sabatului și nici nu i-a învățat pe alți evrei să facă acest lucru. El era evreu și era obligat să țină Sabatul. Cu toate acestea, El s-a opus interpretărilor greșite și fără sens ale poruncilor lui Dumnezeu. În consecință, Isus a explicat în această lecție că „Sabatul a fost făcut pentru om”.

Cuvântul „Sabat” înseamnă odihnă. În altă parte, Pavel a scris: „Noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă” (Evrei 4:3). Este o odihnă a credinței și a încrederii în Domnul, și nu odihna fizică literală a iudeilor. Apostolul continuă: „Rămâne, așadar, o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu. Căci cel ce a intrat în odihna Lui, s-a odihnit și el de lucrările sale, așa cum Dumnezeu S-a odihnit de ale Sale. Să ne străduim, dar, să intrăm în acea odihnă, ca nu cumva cineva să cadă urmând același exemplu de necredință.” Evrei 4:9-11

La prima vedere, pare inconsecvent să „ne străduim” pentru a „intra în odihnă”. Cu toate acestea, există un adevăr important în această îndemnare. Această odihnă este una în care intrăm făcând un efort zilnic de a dezvolta o credință deplină în Dumnezeu și dependență de El. Este o odihnă a încrederii depline în promisiunile lui Dumnezeu, bazată pe cunoaștere, încredere și ascultare. Datorită relației noastre cu

Dumnezeu prin Fiul Său, Cristos H ul nostru, vom găsi putere spirituală în această odihnă.

O astfel de odihnă va fi proporțională cu credința noastră în Dumnezeu și în toate promisiunile Sale. Prin urmare, pentru urmașii Domnului, fiecare zi ar trebui să fie un Sabat sau o zi de odihnă, în sensul suplimentar de a ne gândi la Domnul și de a-L cinsti cu bucurie în toate gândurile, cuvintele și faptele noastre.

Să ne provocăm unii pe alții

Versetul cheie: „Să ne luăm seama unii la alții, ca să ne provocăm la iubire și la fapte bune.”
Evrei 10:24

Pasaje biblice selectate:
Evrei 10:22-25

De obicei, cuvântul „a stimula” este folosit pentru a descrie o incitare la mânie sau la răutate. Cu toate acestea, în versetul cheie, apostolul folosește acest cuvânt pentru a descrie o incitare spre bine, o stimulare a creșterii creștine în iubire și fapte bune. O altă traducere a acestei fraze este „a ne motiva unii pe alții”.

A ne încuraja reciproc spre iubire și fapte bune este adevăratul scop al adunărilor celor care-L urmează pe Domnul. Cu toții avem nevoie de ajutorul și încurajarea care decurg din părtășia cu cei care împărtășesc aceeași credință prețioasă. Apostolul subliniază, de asemenea, că părtășia cu frații devine din ce în ce mai esențială pe măsură ce „vedem că se apropie ziua”. Evrei 10:25

Pentru a ne încuraja corespunzător unii pe alții spre iubire și fapte bune, apostolul subliniază că trebuie mai întâi să „ne luăm seama unii de alții”. Aceasta implică faptul că trebuie să dezvoltăm o simpatie din inimă pentru ceilalți, luând în considerare încercările, dificultățile și slăbiciunile lor. Există un frumos echilibru spiritual descris în această îndemnare de a ne „motiva unii pe alții” spre iubire și fapte bune. Nici iubirea, nici zelul pentru fapte bune nu sunt

independente una de cealaltă. Adevărata iubire creștină nu poate exista decât dacă se manifestă în fapte bune. Nici nu pot exista fapte considerate bune, în ochii Domnului, decât dacă sunt rezultatul sau manifestarea adevăratei iubiri creștine.

Faptele bune sunt descrise în altă parte de apostolul Pavel ca o „muncă a iubirii” (1 Tesaloniceni 1:3). Acest lucru arată că adevărata iubire „lucrează” sau acționează. O astfel de iubire nu este doar o dispoziție binevoitoare, fără fapte de iubire, presupunând că este suficientă pentru a fi plăcută lui Dumnezeu. Iubirea care ar trebui să umple și să controleze viața noastră creștină este iubirea lui Dumnezeu, iubirea pe care o are și o exemplifică Tatăl nostru Ceresc în atitudinea Sa față de rasa căzută. Dumnezeu a iubit atât de mult rasa umană căzută, încât a dat ceea ce L-a costat mai mult decât orice altceva ar fi putut da, pe Fiul Său unic și preaiubit, Isus. (Ioan 3:16). În Isus, avem un exemplu al îmbinării perfecte dintre iubirea adevărată și faptele bune. Desigur, nu putem săvârși toate faptele pe care le-a săvârșit Mântuitorul nostru, dar putem să ne străduim să dezvoltăm spiritul care ne va îndemna să facem tot ce ne stă în putință.

Cuvântul grecesc „*koinonia*”, tradus în Noul Testament prin „*părtășie*”, înseamnă „*parteneriat*”. (Galateni 2:9; Filipeni 1:5; 1 Ioan 1:6,7). Părtășia creștină este mai mult decât o simplă întâlnire pentru a discuta credințe comune. Dorința de a ne întâlni unii cu alții ar trebui să fie determinată de conștientizarea faptului că am fost chemați de Dumnezeu să fim colaboratori ai Lui în marele Său plan pentru iluminarea și mântuirea lumii omenirii blestemată de păcat. 2 Corinteni 5:17-21; 6:1

Pavel subliniază lucrarea la care am fost invitați să participăm, explicând: „Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine... și ne-a încredințat nouă cuvântul împăcării. Acum , atunci suntem ambasadori pentru Cristos.” (2 Corinteni 5:19,20). Aceasta înseamnă că, dacă vom rămâne credincioși până la moarte, vom participa împreună cu Cristos, Capul nostru, la marea lucrare de împăcare a lumii pierdute a omenirii cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea comună la care fiecare urmaș al Domnului este partener. A ne „provoca” sau „motiva” reciproc la credincioșie în legătură cu această cauză ar trebui să fie un obiectiv principal atunci când ne întâlnim.

Călătoria lui Israel spre Marea Roșie

**„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemplu și
au fost scrise pentru avertizarea noastră,
asupra cărora au venit sfârșitul veacurilor.”**

1 Corinteni 10:11

După moartea primilor născuți ai Egiptului și trecerea peste primii născuți ai lui Israel, Faraon a hotărât să-i lase pe israeliți să plece. (Exodul 12:29-32). În dimineața de după noaptea plină de evenimente a Paștelui, s-au adunat la Ramses pentru a-și începe călătoria spre Canaan, țara pe care Dumnezeu i-o promisese lui Avraam. (Geneza 15:18-21; Exodul 3:8). În versetul de deschidere, apostolul Pavel spune că lucrurile care s-au întâmplat cu israeliții au fost scrise ca exemple, sau „tipuri”, pentru învățătura noastră. Ca și creștini, putem trage învățăminte din felul în care Dumnezeu a lucrat cu acest popor din vechime, care ar trebui să ne ajute să evităm greșelile pe care le-au făcut ei și să exercităm o credință mai mare în grija lui Dumnezeu față de noi decât au făcut-o ei.

Rameses, de unde israeliții și-au început călătoria, era unul dintre „orașele-tezaur” construite pentru faraon de acest popor înrobite. (Exodul 1:11; 12:37). Rameses era, de asemenea, titlul faraonului opresor, și devine un nume foarte potrivit pentru orașul de unde israeliții își vor începe călătoria spre țara promisă a Canaanului. Egiptenii erau adoratori ai soarelui. Zeul lor al soarelui era „Ra”. Nu este

surprinzător că acest faraon și-a luat c , titlul de Ramses, care înseamnă „copilul soarelui”. Știm însă, din punctul de vedere al Adevărului, că Ramses nu a fost de fapt un dătător de lumină nici pentru Egipt, nici pentru israeliți. El a fost cel care i-a înrobii atât de mult pe copiii lui Israel, încât aceștia au strigat după eliberare. Dumnezeu lor, Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, i-a auzit și i-a eliberat. Exodul 2:23-25; 3:7-10

Există o corespondență interesantă în acest sens în legătură cu felul în care Dumnezeu se poartă astăzi cu creștinii — adică cu israeliții spirituali. (Romani 8:14; Evrei 3:5,6; 1 Petru 2:5,9,10). Și noi, ca să zicem așa, avem un Faraon care ne oprimă. El este Satana, numit inițial Lucifer, ceea ce înseamnă „purtător de lumină”. La fel ca Faraonul din vechime, el a fost departe de a fi o lumină adevărată. Cu toate acestea, prin diverse metode înșelătoare, el a apărut ca un „înger al luminii” (2 Corinteni 11:14). Este adevărat că, sub îndrumarea lui Satana, poporul care se mărturisea a fi al lui Dumnezeu a fost condus să construiască cetăți de comori — mari sisteme bisericesti care s-au deghizat în adevărate cetăți ale lui Dumnezeu. Observăm, totuși, că Egiptul nu reprezintă doar marile sisteme bisericesti, la fel cum orașele lor de comoară nu constituiau tot Egiptul. Egiptul reprezintă mai ales lumea sau împărăția întunericului și a morții în care, la un moment sau altul, toți israeliții spirituali ai lui Dumnezeu au fost înrobiți. Romani 8:21-23; Galateni 4:1-7

Nu era nimic ce puteau face cei aserviți din Israel pentru propria lor eliberare. Eliberarea din Egipt a fost realizată de Dumnezeu. Tot Dumnezeu este cel care, prin providența Sa suverană și prin sângele

vărsat al lui Isus, Mielul Paștelui cel mai mare, , ne aduce eliberarea, răscumpărarea noastră. (Ioan 1:29; 1 Corinteni 5:7). Este bine de remarcat în acest sens că, deși sângele stropit al mielului de Paște a dus la eliberarea lui Israel din Egipt, acesta nu i-a adus neapărat în țara promisă. Așa se întâmplă și cu israeliții spirituali de astăzi. Dumnezeu ne-a eliberat prin sângele lui Isus, dar este necesară o credincioșie continuă față de condițiile chemării noastre dacă vrem să intrăm în cele din urmă în Canaanul ceresc.

Credința continuă în Dumnezeu, care i-a eliberat prin sângele Paștelui, era singura garanție pe care o aveau israeliții pentru intrarea finală în țara promisă. Această manifestare a credinței prin stropirea sângelui mielului de Paște pe pragurile și stâlpii ușilor a fost considerată de Dumnezeu ca o dovadă a ascultării lor. (Exodul 12:22,23). Eșecul de a continua să exercite același grad de credință a fost considerat de Dumnezeu ca o manifestare a neascultării lor. Dumnezeu și-a amintit că ei nu erau decât țărână și a continuat să-i răbdă o lungă perioadă de timp. (Psalmul 103:14; Romani capitolul 11). Cu toate acestea, persistența lor în a se îndoii și a-l uita pe Dumnezeu l-a determinat în cele din urmă să înceteze lupta cu ei. Pentru această eșec de a rămâne credincioși și ascultători, El i-a întors înapoi, nu în Egipt, ci în pustie, pentru a muri. (Numeri 14:22,23). Să ne amintim bine cuvintele textului nostru de la început, în care Pavel ne spune că ceea ce s-a întâmplat cu Israelul s-a întâmplat cu ei ca exemplu. Fie ca exemplul lor de necredință și neascultare să fie o avertizare care să ne ajute să umblăm mai credincioși și „demni de chemarea” la care am fost chemați. Efeseni 4:1

Să nu ne înșelăm în privința lui Dumnezeu și să nu considerăm lucrurile pe care le-a făcut pentru noi ca fiind obișnuite și banale. Nu trebuie să considerăm ca fiind de la sine înțeles faptul că, pentru că El s-a ocupat odată de noi când eram încă în păcatele noastre, dându-ne eliberarea prin sângele vărsat al lui Isus Cristos, El va continua să se ocupe de noi fără ca noi să arătăm vreo dovadă de apreciere și credință tot mai mare. Prin credința și ascultarea noastră față de Dumnezeu arătăm aprecierea noastră pentru ceea ce El a făcut deja pentru noi. Fără îndoială, aceasta este ceea ce apostolul vrea să spună când afirmă: „Fără credință este imposibil să-l fim plăcuți” (Evrei 11:6). Nu este rezonabil să presupunem că Dumnezeu va continua să revarsă „binecuvântările Sale spirituale” asupra noastră dacă nu le folosim ca mijloc de întărire a credinței noastre în El și de sporire a zelului nostru pentru El și pentru cauza Sa. Efeseni 1:3

„Niciun oraș permanent”

Toți israeliții erau gata să pornească spre țara promisă, gata să accepte eliberarea pe care Dumnezeu le-o oferea. În consecință, s-au întâlnit la Ramses și de acolo au călătorit spre Sucot (Numeri 33:5). Numele Sucot înseamnă „corturi” și este o bună amintire a faptului că călătoria lor spre Canaan, deși le oferea libertate și eliberare de sclavia din Egipt, era, pe de altă parte, o chemare la renunțarea la multe dintre comoditățile și necesitățile pe care casele lor din Egipt le ofereau fără îndoială.

Israelii nu mai aveau să se bucure de protecția caselor și a acoperișurilor deasupra capetelor lor. De atunci încolo, trebuiau să trăiască în corturi până când vor ajunge în țara promisă. În aceasta se află

o lecție pentru israeliții spirituali care și-au început călătoria de pelerinaj spre Canaanul ceresc al odihnei . Nu poate exista niciun „oraș rămânător” care să le ofere protecție împotriva greutăților drumului pe care îl parcurg în prezent. (Evrei 13:14). Ca fii spirituali ai Tatălui nostru Ceresc, călătorind spre țara spirituală a promisiunii, nu ne uităm la surse materiale pentru protecția noastră. În schimb, fiecare dintre noi locuiește în locuințe temporare și umile, peste care Dumnezeu veghează, și avem asigurarea că El nu așipește și nu doarme. (Psalmul 121:3,4). Prețioasele Sale promisiuni de har și protecție pentru fiecare moment de nevoie ne oferă un baldachin binecuvântat între noi și furtunile și încercările aprige care altfel ne-ar copleși. Evrei 4:16

Israelii au călătorit sub baldachinul unui nor oferit de Dumnezeu. (Exodul 13:21,22). Acest lucru ne-ar putea aminti de nemărginirea harului lui Dumnezeu cu care suntem înconjurați și de faptul că „pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu, adică pentru cei chemați după planul Său, toate lucrurile lucrează împreună spre bine”. (Romani 8:14-17,28). Această har nu trebuie împiedicat sau limitat. Niciun nor pământesc nu ar trebui să fie lăsat să se interpună între noi și Dumnezeul nostru. Ar trebui să putem privi mereu în sus spre acoperământul harului și iubirii Sale și astfel să realizăm un sentiment tot mai mare al milostivirii și grijii Sale. Ar trebui să ne amintim, totuși, că iubirea și harul lui Dumnezeu față de noi nu se manifestă întotdeauna doar în experiențele plăcute ale vieții. Încercările și suferințele pe care Domnul permite să vină asupra noastră sunt, de asemenea, manifestări ale iubirii Sale. Avem nevoie de aceste experiențe și pentru a crește puternici în El „și în puterea tăriei Sale”. Efeseni 6:10

Luați ca exemplu două plante de același fel. Să crească una în pivniță, unde lumina și aerul proaspăt sunt excluse; iar cealaltă să crească într-o grădină deschisă. După câteva săptămâni, observați diferența dintre cele două plante. Una va fi sănătoasă și puternică, cealaltă slabă și fragilă. Planta din pivniță este protejată de vânt și de ploaie, dar tocmai această protecție o împiedică să crească puternică și rezistentă. Pe de altă parte, planta care crește în aer liber devine puternică în lupta sa împotriva elementelor naturii, fiind ajutată de hrana oferită de razele soarelui și de umezeala vitalizantă a ploii. Sub acest mare baldachin al cerului, planta prosperă datorită tuturor elementelor și factorilor care contribuie la dezvoltarea și puterea ei.

Adevărații israeliți spirituali au experiențe care cuprind toate fazele harului lui Dumnezeu prin care cresc în Cristos. Această expunere este ceea ce îl face cu adevărat puternic pe creștinul credincios. Vântul advers care suflă asupra unui copac este cel care îl face să devină din ce în ce mai puternic, pe măsură ce își înfige rădăcinile tot mai adânc în pământ. Totuși, trebuie să ținem minte că soarele este mijlocul vital al susținerii și vieții sale, oferindu-i astfel capacitatea de a rezista furtunilor. Și noi devenim puternici prin rezistența noastră la furtunile vieții, dar prin lumina soarelui a favoarei lui Dumnezeu ni se dă încurajarea și capacitatea de a fi credincioși, chiar până la moarte.

Zelul cu care israeliții și-au început călătoria prin pustie nu a continuat. În acest lucru avem o ilustrare foarte vie a ceea ce se poate întâmpla în experiențele noastre individuale dacă nu ne veghem cu atenție pe noi înșine d . Există posibilitatea, chiar

pericolul, de a ne pierde „prima iubire”. (Apocalipsa 2:4). Conform Numeri 33:6-8, se pare că israeliții s-au îndreptat inițial spre est, apoi au fost îndrumați brusc să o ia spre sud. Cel mai firesc lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să continue spre est, pentru că atunci ar fi ajuns la micile pâraie situate la nord de Marea Roșie, care cu siguranță ar fi fost mult mai ușor de traversat și mai direct în direcția Canaanului, ținta lor.

Traseul israeliților pare să fi fost inconsecvent, deoarece, în loc să mărească distanța dintre ei și teritoriul faraonului, ei o micșorau. Nu numai atât, dar măreau bariera dintre ei și țara promisă. Totuși, explicația este că această mișcare a fost îndrumată de Dumnezeu. Relatarea spune: „Și Domnul mergea înaintea lor... ca să le arate calea.” Exodul 13:21

Urmând îndrumarea lui Dumnezeu

Pentru israeliții spirituali, există multe momente în care Dumnezeu îi îndrumă, nu pe căi de progres conform cărnii, ci în direcția opusă, astfel încât manifestarea harului și a puterii lui Dumnezeu să fie cu atât mai mare. Nu trebuie să ne alegem propria cale, ci trebuie să-L lăsăm întotdeauna pe Dumnezeu să ne îndrume cursul, chiar dacă, uneori, acest curs pare extrem de periculos. „Există o cale care pare dreaptă pentru om, dar sfârșitul ei” nu este eliberarea deplină și completă pe care o sperăm. Proverbe 14:12

Dacă am fi lăsați să ne alegem propria cale, am fi înclinați să urmăm tendințele și preferințele noastre naturale. Calea cărnii este de obicei aceea de a urma linia de rezistență cea mai mică. Cu toate acestea, în acest fel Dumnezeu nu poate fi glorificat

și nici credința noastră nu poate fi demonstrată în mod corespunzător. Este ușor, așadar, să avem credință atâta timp cât putem vedea țărnelul îndepărtat, dar când se lasă ceața, împiedicându-ne vederea naturală, atunci este momentul în care trebuie să exercităm o credință puternică în Dumnezeu.

Pentru a dezvolta această ilustrație, atunci când călătorim cu barca într-o zi senină și însorită, s-ar putea să nu ne gândim prea mult la priceperea și competența pilotului. Totuși, când se lasă o ceață densă și reperatele vechi și familiare nu mai sunt vizibile, atunci îl apreciem pe pilot și capacitatea lui de a ne aduce în siguranță la portul dorit. În astfel de circumstanțe, nu se poate face nimic altceva decât să ne punem toată încrederea în pilot. Neliniștea, nervozitatea, temerile, îndoielile și agitația noastră nu ne-ar ajuta deloc. Trebuie să rămânem în credință, în timp ce pilotul ne conduce prin această situație.

Cât de adevărat este acest lucru în călătoria noastră spirituală! Sunt momente când, în providența lui Dumnezeu, nu putem face nimic pentru a ne scoate dintr-o situație dificilă. În astfel de momente, nu putem face nimic altceva decât să ne punem încrederea deplină în Dumnezeu, realizând că El este Cel care ne poate scoate din situația respectivă. (Psalmul 34:19; 2 Corinteni 1:9,10). Atunci situațiile noastre extreme devin oportunități pentru Dumnezeu.

Dumnezeu i-a condus pe israeliți printr-o situație extremă pentru ca ei să aibă ocazia să „stea pe loc” și să vadă mântuirea Lui. (Exodul 14:13). El le-a schimbat drumul și i-a condus la Pi-Hahiro. Acesta

era cu adevărat un loc în care, după fire, inimile lor ar fi cedat din cauza descurajării. În loc să-și găsească eliberarea completă din Egipt, s-au trezit într-o situație aparent mai gravă decât atunci când au pornit la drum. Și-au amintit atunci de Dumnezeu, care făcuse deja atât de multe pentru ei? Nu. Au murmurat și au plâns. Au văzut doar Marea Roșie în fața lor și egiptenii în spatele lor. Nu au văzut nicio cale de scăpare pentru că au neglijat să-și pună încrederea în Dumnezeu. Exodul 14:10-12

Poate că și noi, ca israeliți spirituali, am ajuns la capătul puterilor și am văzut în fața și în spatele nostru ceea ce par a fi obstacole insurmontabile. Domnul ne poate conduce, ca să zicem așa, la Marea Roșie, unde orice cale vizibilă de scăpare pare să fie tăiată. În astfel de momente ne temem și tremurăm în fața unei soarte aparent iminente? Nu ar trebui, pentru că tocmai aici i se oferă lui Dumnezeu marea ocazie de a ne da izbăvire. Prin aceste experiențe învățăm lecția atât de necesară că izbăvirea nu vine de la noi înșine, ci de la Dumnezeu. În astfel de momente El ne spune, așa cum a spus poporului Israel din vechime prin slujitorul Său Moise: „Nu vă temeți, stați pe loc și vedeți mântuirea Domnului.” Exodul 14:13

În astfel de momente, Dumnezeu, dacă îi permitem, devine turnul nostru de refugiu, turnul nostru de tărie. Literalmente vorbind, cât de bine este când ne-am rătăcit în pădure și nu mai știm cum să ieșim, să vedem brusc un turn familiar, marcând un punct, care, dacă îl putem ajunge, va însemna siguranță pentru noi. Dumnezeu este tocmai un astfel de turn de putere și izbăvire, aducându-ne mântuirea în momentele noastre de cea mai mare nevoie.

(Psalmul 61:1-3; Proverbe 18:10). Fără El, am fi pierduți fără speranță în pustia disperării.

Relatarea ne spune că Dumnezeu i-a îndrumat pe israeliți spre Pihahiroth, „între Migdol și mare”. (Exodul 14:2; Numeri 33:7). Migdol înseamnă „turn” în limba e.ă. Cât de semnificativ este acest lucru! Aici Dumnezeu S-a revelat israeliților ca un turn de refugiu. El i-a dat lui Moise instrucțiuni cu privire la ceea ce trebuia făcut în acele circumstanțe. Ascultarea de aceste instrucțiuni a adus izbăvirea chiar prin marea care, cu puțin timp înainte, se prezentase ca o barieră de netrecut în calea evadării lor. Norul care mergea înaintea lor s-a așezat acum în spatele taberei, devenind un stâlp de întuneric pentru egipteni și un stâlp de lumină pentru israeliți, împiedicându-i pe egipteni să se apropie de ei pe tot parcursul nopții (Exodul 14:19-22). Până dimineața, Marea Roșie se deschisese, iar ei au trecut prin ea în siguranță.

Israelii spirituali au adesea experiențe permise de Dumnezeu prin care le este pusă la încercare credința. Acestea ne ajută să învățăm lecția: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință – și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu – nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efeseni 2:8,9). Este foarte important să realizăm că nu prin propria noastră putere obținem eliberarea. Este foarte necesar ca, uneori, să „stăm nemișcați” și să vedem mântuirea lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă o atitudine apatică sau dezinteresată, ci înseamnă o încredere calmă în El. Este o încredere născută din credință, că Cel care este pentru noi este mai mare decât toți cei care sunt împotriva noastră. (Romani 8:31; 1 Ioan 4:4). Punând astfel încrederea noastră

în Dumnezeu și cooperând cu El pe măsură ce El ne călăuzește căile, victoria și eliberarea sunt asigurate.

A avea credință deplină în Dumnezeu înseamnă că vom avea încredere în El în toate circumstanțele. Vom avea încredere în El când ne spune să stăm pe loc și vom avea încredere și vom asculta când ne poruncește să mergem înainte. A nu ne mișca atunci când Domnul ne dă ordine de marș ar manifesta o lipsă de credință, la fel cum ar face-o și a nu sta pe loc atunci când ne cere să o facem. Cu toate acestea, fie că stăm pe loc, fie că mergem înainte la porunca Lui, inimile noastre ar trebui să fie întotdeauna în odihnă, pentru că chiar și acum ne odihnim în conștientizarea lucrării Lui desăvârșite. Numai astfel putem intra în odihna care ne este oferită prin credința în Cristos Isus. (Evrei 4:9-11). Toată lucrarea noastră pentru Domnul și tot progresul nostru pe calea îngustă ar trebui să se bazeze pe și să fie în armonie cu această odihnă liniștită și plină de încredere în El și în promisiunile Sale. Acestea ne dau asigurarea că, indiferent ce s-ar întâmpla, toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru. (Romani 8:28). Astfel, în așteptarea sfârșitului căii și a Canaanului odihnei care se va găsi acolo, putem, chiar și acum, în mijlocul luptelor și dificultăților căii, să mulțumim lui Dumnezeu, care „ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Cristos”. 1 Corinteni 15:57